

Utdrag från *Sektbarn – de utvalda för paradiset*:

(ur kapitel 2, LEVA FÖR ATT DÖ – UPPVUXEN SOM JEHOVAS VITNE, sidan 120)

Agnes

/.../ Agnes anser att en stor, om inte den största, anledningen till att hon började missbruka droger, var hennes uppväxt. Under tio års tid blev hon dessutom sexuellt utnyttjad av en person i församlingen.

Men Agnes vill börja från början. Hon och hennes två syskon är infödda Jehovas vittnen. I familjen var det främst hennes mamma som var starkt engagerad, sedan följde även syskonen i samma fotspår. Agnes pappa var passiv medlem, men accepterade läran. Även de närmaste släktingarna var med. De första elva åren bodde familjen i en lägenhet i en Stockholmsförort. Där hade Agnes sin bästa kompis Anna, som hon umgicks flitigt med, i princip varje dag från ettan till trean.

”Men sedan uppdagades det att jag aldrig hade berättat för Anna att jag var Jehovas vittne. Det blev ett fruktansvärt liv hemma, eftersom man ju absolut skulle göra det som Vittne.”

Agnes minns denna händelse starkt än idag. Det var långa och arga diskussioner i hemmet, eftersom hennes familj inte förstod hur hon kunde förneka sin identitet – det var bland det värsta hon kunde göra. Flera gånger blev Agnes utskälld för att hon hade hemlighållit sin identitet som Jehovas vittne för sin bästa kompis. Själv minns hon inte att hon på något vis medvetet hade försökt undanhålla det.

”I den åldern är det ju en massa andra saker som är viktigare när man pratar och leker med varandra”, säger Agnes. ”Mamma tvingade mig sedan att berätta för Anna att jag var Jehovas vittne. Jag mådde dåligt av det, eftersom jag skändes över att jag hamnade så mycket utanför.

”Samma känsla fanns i skolan. Som när det var blodpudding till lunch

och jag försökte viska till mattanerna, när jag stod i matkön med alla andra barn, 'jag äter inte blodpudding, jag är ett Jehovas vittne'. Mattanten ropade högt ut till köket att jag skulle ha annan mat och från köket ropade de högt tillbaka 'Varför då?'. Hela kön stirrade på mig och jag skämdes oerhört."

Det var också jobbigt när julen närmade sig, med alla roliga aktiviteter i skolan som hon inte fick vara med på. Och även efter jul när alla i klassen skulle räkna upp vad de hade fått i julklapp. Agnes tycker att hela uppväxten till stor del bestod av att sitta på möten eller knacka dörr. Hon var tvungen att knacka dörr som alla andra Vittnen, men tyckte med få undantag om det. Hon menar att det var tur att hon aldrig blev döpt, för då skänker man definitivt sitt liv till Jehova.

"Jag har alltid protesterat, det ligger nog i min natur. Har det med tvång att göra, säger jag emot direkt."

De enda riktigt ljusa minnena Agnes har från sin barndom var när hon som elvaåring fick bo en sommar hos en annan Jehovas vittne familj och där pappan i familjen var en äldste.

"Den sommaren var en av de få gånger som jag mådde bra", säger hon. "Helt plötsligt blev jag sedd och fick ta riktigt mycket ansvar, som att gå ut och predika i ett eget distrikt."

Agnes kläddes upp i fina kläder, en klänning och en sjömansmössa och gick runt i "sitt" villakvarter och knackade dörr och predikade.

"Jag sålde ju som smör, förstås. Jag tror att jag pratade någonting om barnmisshandel, märkligt nog, och människor tyckte jag var så näpen." Agnes fick väldigt mycket uppmuntran hos sin sommarfamilj, hon blev sedd och fick vara delaktig på ett helt annat sätt än tidigare.

"Bara det att vuxna människor såg mig var positivt. Jag hade aldrig blivit sedd hemma, även om mina syskon nog skulle tycka annorlunda. De tycker säkert att jag var väldigt bortskämd, yngst som jag var."

Den sommaren i Helsingborg var den enda gång som hon tyckte det var roligt att vara ett Jehovas vittne och vara del av sanningen. Då kände Agnes att det var något

hon ville fortsätta med, men hon hann inte mer än komma hem igen innan allt blev lika hemskt igen. Under sommaren hade Agnes familj nämligen flyttat, vilket hon hade fått veta i ett brev från sin mamma. Utan att ha fått en chans att säga adjö till sina kompisar och bästa vännen Anna, fick Agnes börja höstterminen i en skola norr om Stockholm. Tillsammans med de äldste i församlingen hade hennes mamma också beslutat att hon skulle få gå i samma klass som en annan flicka från församlingen, en flicka som Agnes avskydde.

”Jag tyckte faktiskt aldrig om barnen i Jehovas vittnen”, säger Agnes. ”Det berodde säkert på att vi alltid skulle spionera och hålla koll på varandra.” Redan från början kände sig Agnes utanför och udda i sin nya klass, mycket beroende på att omgivningen, säkert i all välmening, föste ihop Agnes med den andra flickan från Jehovas vittnen. Tillsammans skulle flickorna exempelvis hålla ett föredrag om sin församling.

”Det var väldigt jobbigt för mig att stå där, framför en ny klass, och försöka förklara fullständigt obegripliga saker, som varför vi vägrar blodtransfusion eller varför vi inte firar jul. Det är nog mitt värsta minne från skolan.”

Men hon blev aldrig mobbad och hon lekte alltid med de andra barnen, trots att den andra flickan alltid skvallrade om det för sina föräldrar.

Flickans familj ansågs dessutom finare och hade högre status än Agnes familj, eftersom båda föräldrarna var med. På den tiden var synen på ensamstående mammor i församlingen väldigt föraktfull och Agnes mamma ansågs vara ensamstående, eftersom Agnes pappa var passiv medlem.

”Vid denna tidpunkt började jag bli ganska trasig på grund av de sexuella övergreppen jag utsattes för. Jag blev alltmer aggressiv, hamnade i slagsmål och kände hela tiden detta utanförskap.”

Även andra händelser, som att få glasögon, var jobbiga och en massa saker lades på hög. Men ingen i skolan vare sig pratade med eller såg henne.

Agnes eller de andra syskonen fick stryk när det inte var tillräckligt engagerade i studierna, exempelvis med ett bälte. Då fick de lägga sig på sängen eller, när Agnes

var yngre, över mammans knä. Många barn i församlingen fick stryk av sina föräldrar, så hon tyckte inte att det var något konstigt med det.

”Mamma gav oss åtminstone aldrig stryk offentligt, men hon var mer raffinerad i sitt sätt. Hon kunde säga: 'När vi kommer hem, *då* ska du få stryk!' och sedan fortsatte hon att pladdra med sina väninnor i flera timmar. Jag blev ju helt förstörd och gick bara och väntade på att komma hem och bli slagen.”

Agnes säger att hennes mamma inte var frisk och att hon var drabbad av sin egen barndom. I syskonens skola uppmärksammades situationen till viss del och skolpersonalen ville till exempel anmäla mamman för barnmisshandel, men någon anmälan gjordes aldrig.

”Min mamma var hård och vi syskon fick utstå en hel del. Hon slog oss väldigt mycket. Jag har varit tvungen att gå i terapi i nio år, till en del beroende på detta.”

Någonting som starkt har präglat Agnes barndom är tron på demoner och Satan. Det var någonting hon och hela familjen trodde på, speciellt mamman. Demoner var något hemskt och farligt. Det pratades aldrig om några änglar, det talades bara om hemska demoner, både på möten och hemma.

”När det misstänktes att det fanns demoner i närheten fick vi lära oss att gå runt och ropa 'Jehova!' högt flera gånger för att skrämma bort dem”, berättar Agnes.

”Ofta hade jag sådan ångest att jag inte kunde sova. Någon ville mig illa, trodde jag, och jag såg inom mig hur någon smög sig på mig.”

Idag tror Agnes att hennes rädsla för demoner också berodde på övergreppen, vilka hon hela tiden förträngde. Rädslan skapade också verkliga problem för henne.

”Framförallt innebar det att jag inte kunde vara ensam hemma. Speciellt när jag var liten vågade jag aldrig det. Det kändes som att någon var i lägenheten och ville skada mig. För mig var det så klart demoner.”

Saken blev inte bättre av att hennes mamma använde hennes rädsla för demoner som en bestraffningsmetod. När Agnes hade gjort något dumt beslöt mamman ibland att hon skulle vara ensam hemma några timmar som straff. Eftersom det

främst var mamman som matade barnen med tron på demoner, visste hon hur rädd Agnes var.

”Jag kommer ihåg att jag satt vid ytterdörren och grät i flera timmar. En annan gång gick jag hem till min klasskompis klockan sju på morgonen, bara för att jag inte vågade vara ensam hemma.”

Idag kallar Agnes det här för ”inplanterad fruktan”. Det har präglat henne för livet. Hon kan fortfarande känna, om inte rädsla, så en respekt för 'mörka krafter', vilket hon tycker är mycket obehagligt. Mamman präglade henne också med uttrycket ”om inte jag ser vad du gör, så ser Jehova!” vilket Agnes fortfarande kan höra inom sig.

”Jag kan ännu idag känna mig iakttagen när jag är ensam hemma. Jag kan inte riktigt koppla av. Det är så starkt, denna känsla av att vara iakttagen – Jehova ser allt och han ser bara allt som man gör fel.”

Under barndomen fanns hela tiden ett hot: ”gör du så där, kommer du inte till paradiset. Alla andra kommer till paradiset, men inte du.”

Agnes tycker att det är en form av barnmisshandel att få höra något sådant under hela sin uppväxt. Att hela tiden känna denna stora skräck.

”Jag kommer ihåg när flyglarmet testades första måndagen i varje månad”, säger hon. ”Jag blev helt vettskrämd, trodde att jag skulle dö och visste inte vart jag skulle ta vägen. För mig var det Harmageddon, jordens undergång, och jag trodde att det skulle bli krig. Men jag skulle inte få komma till paradiset tillsammans med alla andra, eftersom jag hade gjort något som var fel. Istället skulle jag dö.”

När Agnes var tolv år valde hennes mamma att lämna Jehovas vittnen.

”Dagen när min mamma lämnade Jehovas vittnen, det var den lyckligaste dagen i mitt liv. Sedan följde en väldig revolt från min sida, då jag äntligen skulle slippa umgänget i Jehovas vittnen och kunna få en sorts frihet.”

Men eftersom Agnes intresse för Vittnenas sanning inte längre var så stort,

ordnade församlingen så att en äldre, manlig medlem skulle komma och studera texterna med henne. Han kom en gång i veckan, vilket var både tråkigt och ointressant.

”Jag hatade det, det var hemskt att sitta där med den där gubben”, säger hon. Agnes berättar sedan om mannen som började förgripa sig på henne när hon var fem år. Han fortsatte tills Agnes var i tonåren, men ingen i familjen anade någonting om övergreppen. Han är fortfarande en aktiv medlem i Jehovas vittnen.

”Idag anser jag att det inte finns ett bättre ställe för sexuella övergrepp på barn, än i organisationer som Jehovas vittnen. Ett slutet sällskap där man kan gömma sig och en perfekt grupp för en massa perversa saker. Dessutom är det väldigt vanligt med fysisk misshandel.”

TV-programmet Uppdrag granskning sände våren 2003 och våren 2004 programmet *”Jehovas vittnen skyddar pedofiler”*, vilket avslöjade att Jehovas vittnen håller egna ”rättegångar” där offer och gärningsmän ska försonas. Programmet menade också att Jehovas vittnen hellre skyddar sitt anseende än polisanmäler sexuella övergrepp mot barn inom församlingen. Det var inte något som gjorde Agnes speciellt förvånad. Faktum är, att även om Agnes hade avslöjat de sexuella övergreppen för församlingens äldste, hade det med största sannolikhet inte förändrat hennes situation, tror hon.

Hur är det då om den som lider beslutar sig för att han skall framföra en anklagelse? Då kan de båda äldstebröderna ge honom rådet att han personligen bör ta kontakt med den anklagade och resonera om saken i linje med principen i Matteus 18:15. [...] Om den anklagade erkänner, kan de båda äldstebröderna behandla ärendet ytterligare i enlighet med Bibelns principer. Om den anklagade tillbakavisar anklagelsen, bör äldstebröderna förklara för honom att inget mer kan göras i saken och församlingen fortsätter att betrakta honom som oskyldig. I Bibeln sägs det att det måste finnas två eller tre vittnen innan man kan vidta några åtgärder. (2 Korinthisarna 13:1, 1 Timoteus 5:19)

Vaktornet, 1 november 1995, s. 25–29.

Först för några år sedan konfronterade Agnes honom. Han erkände visserligen, men "som en förövare", som Agnes säger. Med det menar hon att han inte lade någon skuld på sig själv, utan pratade om vad "hon" och "vi" hade gjort, trots att hon själv bara var ett barn. Efter ett av övergreppen, när Agnes var tretton år, var hon inte sig själv och händelsen blev någon form av negativ vändning för henne. Efteråt frågade hon sin bästa kompis i skolan ifall mannen verkligen fick göra så med henne.

"Min bästa väninna blev förstås chockad och var som en tigrinna när det gällde att skydda mig. Jag hade nog inte suttit här idag, ifall hon inte hade funnits", säger Agnes. "Hon var min livlina. Efteråt har hon berättat en massa saker jag själv glömt bort, till exempel att jag var väldigt aggressiv och jobbig. Det är konstigt, men själv minns jag mig som tyst och stum vid den tiden."

Under sin tonårsperiod började Agnes dricka mycket. Hon var alltid den som var mest berusad. Femton år gammal blev hon våldtagen och sedan utsatt för ett våldtäktsförsök. Agnes började umgås i kriminella kretsar och blev dömd till några månaders fängelse för en mindre förseelse. I fängelset hittade hon nya bekantskaper och blev ihop med en kille.

"Vi var fem unga tjejer på kvinnoavdelningen och runtomkring oss var det 45 kriminella killar. Numera har kriminalvården frångått denna modell, som tur är. Vi var fruktansvärt utsatta och blev utnyttjade av de intagna männen, men vakterna tyckte förstås att modellen var väldigt bra, eftersom det blev så lugnt. Det var absolut inte någon bra miljö för en tjej att komma till."

Genom den nye pojkvännen, som hon sedan bodde ihop med, kom Agnes i kontakt med droger. Det sprang mycket folk i lägenheten och det fanns hela tiden knark runtomkring henne. Till en början kunde Agnes stå emot, trots att alla trugade henne. Men efter fängelsestraffet kändes det som att det sista självförtroendet försvann. Vem ville ha henne nu?

Så en dag bestämde hon sig för att pröva amfetamin intravenöst.

”För mig var det som att komma till himlen. Helt plötsligt försvann all min smärta, allt blev lugnt och alla bitar föll på plats. Det var alltså så här det kändes att må bra! Jag hade inte orkat leva länge till, då jag hade en sådan smärta inombords, jag var så demolerad och förstörd. Amfetamin blev ett sätt att överleva.”

Därefter tog Agnes allt i drogväg, förutom heroin. Det blev mycket tabletter och hasch för att reglera amfetaminet. Hennes aggressivitet ökade alltmer och hon hamnade i flera slagsmål i missbrukarkretsar. Agnes hade också vapen hemma och ifall någon bråkade med henne skulle hon inte ha tvekat en sekund att sätta en kula i knäet på den personen, det förstår hon idag. Fallet till botten gick sedan väldigt fort – ett år efter att Agnes hade muckat från fängelset hamnade hon på ett behandlingshem.

”Men jag skrev ut mig själv därifrån efter fyra och en halv månad”, säger hon. ”Det var samma sak på behandlingshemmet som i fängelset – de hade inte en tanke på att tjejer har andra behov än killar i samma situation. De drog alla över en kam.” På behandlingshemmet gick Agnes i transaktionsanalys tillsammans med killar och hon hade bara manliga terapeuter. Ju aggressivare killarna i gruppen var och ju fler psykopatiska drag de hade, desto mer intresserad och kär blev Agnes.

”Fram tills jag slutade missbruka droger har jag bara varit ihop med män som har varit psykopater”, berättar Agnes. ”Jag älskade psykopater och känner igen dem på en gång. Fortfarande idag kan jag känna mig stimulerad när jag träffar en psykopat, men jag ser ju vad det är och går aldrig in i en psykopatrelation igen. Men känslan finns där hos mig.”

”Vad är det med psykopater som du tycker är så stimulerande?” frågar jag.

”Att de ofta är socialt kompetenta och charmerande”, förklarar Agnes. ”De har en speciell utstrålning, en form av farlighet och destruktivitet.”

Hon säger att hon alltid har haft den här dragningen och tror kanske att det på något sätt kan bero på hennes uppväxt.

/.../